

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Guerra tèbia

1 De què va? Anys 60, Beirut. Un periodista anglès desapareix abocant la seva família a un infern de dubtes...

2 Com va? El bo d'aquest estiu és que algú et convida a un *tour-operatours* a la recerca del temps perdut, segle passat. I sinó ¿què significa viatjar als 60, quan la guerra freda no havia refredat una classe política estúpida a rabiari? *Tercera identidad* és l'impossible retorn a pel·lícules com *Operación Cicerón* o *Correo diplomático*. Sis-plau, que algú ens expliqui el per què d'aquesta ínfima superproducció euroianqui, miserable, de la mal anomenada guerra freda. Intentaré fer-ne cinc cèntims: un paio de bona jeia (Ru-

pert Everett sapastre com mai) juga a fer el borinot davant una burgeseta reprimida (Sharon Stone minimalista, sota mínims) i el calvari ridícul de recuperar el ranci debat entre vida privada i/o vida pública compromesa. Marek Kanievska dirigeix l'invent sense ni idea de què relata. Això suposa que tan aviat la càmera va d'Hitchcock universitari com de Costa Gavras P3 per tal d'empaitar espectadors que s'han atrevit a creuar la frontera. Amb tot,

benvingudes terceres identitats. Enllà de la vida intel·ligent ens espera un cinema rabassut amb regust de nafalina reciclada.

3 I va: romaní indigest per a Dolors Sistacs i companyes o sibarites pell refredades.

Tercera identidad

Director: Marek Kanievska. Intèrprets: Sharon Stone, Rupert Everett, Liam McNerphernson, Eucaristia Borrell. EUA-Canadà-Regne Unit, 2004. 110 minuts. Lauren.